

## Школа з культурної дипломатії: «Шляхами Леся Курбаса»

Останні декілька років до мене все частіше приходять думки, що постійний саморозвиток та всеобізнаність – це справді важливо та неабияк цінується у сучасному світі у колах ініціативних та успішних людей. Крім тої не завжди цікавої бази, яку нам пропонує шкільна програма, ми повинні з різних джерел черпати для себе щось іще, пробувати себе у різних сферах та розвиватися у тій, з якою хочеться пов'язати майбутнє. І головне для успішної людини, як на мене, не протирати дірку в дивані та на все відповідати «мені ліньки», а шукати можливості для розвитку. Адже з появою Інтернету, а, зокрема, соцмереж, це зробити не так уже і важко.

Саме завдяки Фейсбуку я й натрапила на анкету, яку потрібно було заповнити, щоб пройти до школи з культурної дипломатії: «Шляхами Леся Курбаса». Не довго думаючи (зрештою, не було коли, адже до дедлайну залишалися лічені години), я впоралася з анкетою, зняла розмовне відео англійською та надіслала це все організатору. А вже через два тижні, пройшовши відбір, стояла на подвір'ї НЦ «МАНУ».

Кожного учасника тепло зустріли та поселили у затишних номерах. Знайомство у нас було заплановане через 2 години після поселення, проте ми всі трішки випередили події та почали знайомитися самостійно. До початку офіційного знайомства я вже знала імена чи не половини учасників школи. Проте добре, що воно таки відбулося, адже Юлія Кравченко (наш організатор) провела його у формі інтеграційних ігор, які дали нам змогу не лише запам'ятати імена одне одного, а й віднайти людей зі спільними вподобаннями.



Насиченою наша програма була вже з початку. Першого дня ми гамірною компанією вирушили до столиці. Гадаю, кожному туристу, який прибув до Києва, завжди показують стандартні пам'ятки, визначні та відомі місця, як от Майдан Незалежності, Золоті ворота чи Хрещатик. А нам школа подарувала чудову можливість зануритися у атмосферу саме творчого та культурного Києва, адже того дня ми відвідали Центр сучасного мистецтва М17 і переглянули виставу у Національному академічному театрі імені Івана Франка, а наступного – завітали до Мистецького арсеналу та до музею театрального, музичного та кіномистецтва. Я була вражена усіма відвідинами, але особливе місце у моєму серці зайняла саме вистава за творами Василя Стефаника, адже гра акторів була неймовірно чуттєвою, а сам формат подачі (оригінальна сцена у вигляді гірки та певні нетипові елементи декорацій) подарували мені нове уявлення про театр.

Хоч ми й щодня весело проводили час з новими друзями, я, як і інші, приїхала сюди для того, щоб чомусь навчитися. І завдяки цікавим та доступним лекціям, які проводили для нас Тарас Компаніченко, Олена Мігашко, Галина Стефанова, Елеонора Соловей, а ще екскурсіям, я впевнено можу поставити галочку під цим пунктом. До того ж, усі лекції проводилися у дружньому колі, а не за партами та були інтерактивними. Мабуть, саме завдяки цьому я надовго запам'ятала майже все про Леся Курбаса, «Розстріляне відродження» та інших визначних особистостей, про яких нам розповідали.

Але крім навчання у нас було багато веселих заходів, які всіх дуже здружили. Найбільше мені запам'ятався «Вечір талантів». До нього я навіть не уявляла, що «курбасівці», які мене оточували, настільки талановиті та обдаровані. Хтось змушував усіх плакати своєю декламацією віршів, хтось читав власні твори, хтось співав улюблені пісні, хтось танцював, хтось грав на музичних інструментах. Я також вирішила взяти участь у цьому вечорі і прочитала своє оповідання. Воно було на 7 сторінок, тому я зачитала лише одну. Мене приємно вразило те, що опісля дуже багато хто просив у мене продовження та казав, що я гарно пишу. Чесно, я навіть не очікувала, що воно сподобається бодай половині... «Вечір талантів» закінчився мелодією, яку грала на піаніно киянка Дарина, і під яку ми обнімалися та сумували, що скоро пора їхати додому.



Також цікавою особливістю цієї школи були рефлексії. Їх суть полягала у тому, що в кінці кожного дня ми всі сідали в коло і по черзі висловлювали думки та емоції, які у нас цей день викликав. Спочатку це нікому не подобалося, але згодом ми зрозуміли, що це вчить нас розвивати своє мовлення та слухати інших, і навіть чекали тих рефлексій, щоб виговоритися, знаючи, що тебе ніхто не буде перебивати чи зупиняти, а просто зрозуміє.

Після кожного табору, проекту чи школи завжди важко прощатися зі всіма, і школа з культурної дипломатії – не виняток. А особливо, якщо прощатися доводиться з людьми, які є твоїми однодумцями, які, як і ти, прагнуть розвиватися, які просто мегапозитивні та веселі, серед яких немає кращих чи гірших, з якими ти постійно жартуєш та смієшся та які розуміють тебе з півслова. Я, хоч і їхала лише одна з усієї Львівської області, знайшла тут справжніх друзів, з якими досі спілкуюся. В останній день ми наклеїли один одному на спину папірці та кожен писав кожному різні побажання і приємності. Тому тепер, коли мені буває сумно, я просто витягую із папки цей папірець та всоте перечитую всі ті чудові слова від моїх «курбасівців».



Я тішуся, що стала випускницею цієї школи і бажаю натхнення для створення нових проектів усім, хто був причетний до її реалізації!

*Шайда Софія,  
учениця 10 класу  
Львівської академічної гімназії*